

473. Isteni dicsőség részesei

Imádkozzuk a 116. számú éneket:

*Imádlak, nagy Istenség, test s vér, titkos mély Szentség, leborulva.
Itt van Isten s emberség, véghetetlen nagy Fölség föláldozva.*

*Üdvöz légy, Te szent manna! Ennél többet ki adna? Nincs mód benne.
Ez az égi nagy Jóság, a teljes Szentháromság nagy kegyelme.*

A szemlélődő ima útjaiban azt a szakaszt nézzük, hogy a Mennyei Atya hogyan részesíti a kiválasztott lelket az Ő mennyei dicsőségében! Jézustól tudjuk azt, hogy mi történik majd a mennyországban. Búcsúbeszédében Nagycsütörtökön szól erről: *Higgyetek az Istenben, és bennem is higgyetek! Atyám házában sok hely van. Ha nem úgy volna, megmondtam volna, hiszen azért megyek, hogy helyet készítsek nektek (Jn 14, 1-2).*

I. Jézua szíve vágya, hogy majd mi is ott lehessünk Vele a mennyben!

Jézus tehát a Mennyei Atya házáról beszél, amely házban Ő készíti a helyet a választottak számára, akik szívvel-lélekkel követik Őt, akik hajlandók átadni életüket az Ő szolgálatára, akik vágyódnak ebből a földi hazából a mennyei hazába eljutni.

Azt is megígérte, hogy ha az Ő feltámadása szent eseményével elment a mennyei hazába, és elkészítette nekünk a helyet, így folytatta: *Ismét eljövök, és magammal viszlek titeket, hogy ti is ott legyetek, ahol én vagyok!* (Jn 14, 3). Jézus szíve vágya, hogy a Mennyei Atya gyermekei ott legyenek Vele a mennyben! Ezért testesült meg, ezért szabadított meg minket a bűn halálától, hogy abban az isteni életben részesíthessen bennünket. Azt akarja, hogy *mi is ott legyünk, ahol Ő van!* Jézus világosan tanítja azt is: *Senki sem jut az Atyához, csak Őáltala* (Jn 14, 6). **Aki tehát Jézusnak adta az életét** felbonthatatlan örök szeretetszövetséggel vissza nem vonva ezt az önátadást, **az Jézus által a Mennyei Atya országába jut.** Azt is tanítja: **A mennyei hazában majd megismerjük a Mennyei Atyát, és látni fogjuk, tudniillik Őáltala** (vö. Jn 14, 7).

Ez a hitünk: – *Jézus az Atyában van, és az Atya az Ő Fiában* (vö. Jn 14, 10) – majd a mennyei hazában teljeseedik ki. Ott már nem kell hinnünk, hogy a Fiú az Atyában van a Szentlélekkel, mert színről színre szemlélhetjük. A Fiúnak az a stílusa, hogy a Mennyei Atya Őbenne van, Ő pedig a Mennyei Atyában, a fogadott gyermekekre is kiárad. **Az üdvözült lélek boldogan megtapasztalja a mennyországban, hogy ő a Mennyei Atyában van, a Mennyei Atya pedig őbenne** (vö. Jn 14, 11).

Jézus arról is ad tanítást, hogy **amit az Ő nevében kérünk a Mennyei Atyától, azt szívesen megteszi.** Miért? Azért, hogy *a Mennyei Atya megdicsőüljön a Fiában* (Jn 14, 13). A Mennyei Atya dicsőségéről van szó, a szentháromságos életéről. A mennyei hazában pedig az üdvözültek Isten dicsőségében részesülnek. A Mennyei Atya megdicsőül fogadott gyermekeiben is. **A Szentháromság élete, az Atya, a Fiú és a Szentlélek élete** – mondhatjuk így: – kiárad vagy **beleárad az üdvözültek lelkébe.** Ez hozzátartozik a Mennyei Atya dicsőségéhez. Ő ezt a megdicsőülést nemcsak Egyszülött Fiában akarja, hanem fogadott gyermekeiben is. Jézus a Szentlélekről mondja: *Ő majd mindörökké veletek marad!* (Jn 14, 16). Ez az örök együttlét az Atya és a Fiú Szentlelkével csak a mennyei örökkévalóságban valósulhat meg. Mert a földi

életben is befogadjuk Isten Lelkét, de ez a földi élet mulandó. **Jézus ígérete, hogy a vigasztaló Szentlélek velünk marad örökre, majd a mennyei hazában valósul meg.** Tehát az üdvösség jellemzője a mennyei életben: a lélek-menyasszony, **Isten választottja nemcsak meglátja Isten a mennyei hazában,** mintegy kívülről, még ha egészen közel is van már a mennyországban Hozzá; **hanem az Ő dicsőséges életének a részesévé válik.** Az ember már nem csupán önmagában él a mennyei haza polgáraként, hanem Istenben él, és Isten öbenne, ahogyan Jézus mondta: *Én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem* (Jn 14, 11).

Az elmélkedő csendben most érdemes előre menni a mennyei hazába, megkeresni azt a helyet, amelyet Jézus készített a számunkra. Ahogyan egy hajlékot feldíszítünk a vőlegény érkezésére, vagy a vőlegény az ő menyasszonya számára; úgy **az isteni Vőlegény is a legdíszesebb helyet készíti az Ő választottjának,** a lélek-menyasszonynak. Nem baj, ha még nem tudjuk elképzelni, nem baj, hogyha *emberi szem nem látta, emberi fül nem hallotta* (vö. Iz 11, 3); **a lényeg az, hogy Jézus megígérte azt a gyönyörűséges helyet, ahol majd Isten az Ő szentháromságos életét közli az üdvözült lélekkel.** Amikor Szent Pál azt mondja: *A mi igazi hazánk a mennyben van* (Fil 3, 20), s arra figyelmeztet: *mi már meghaltunk a bűnnek, és életünk Krisztussal Istenben van elrejtve* (Kol 3, 3), akkor az is érvényes, amit Szent Pál – a tanítását folytatva – nekünk is üzen: *Amikor Krisztus, a mi életünk megjelenik,* tudniillik dicsőségesen, az utolsó ítélet napján, *Vele együtt ti is megjelentek a dicsőségben* (Kol 3, 4). **Ez a dicsőséges élet Isten élete, amely átragyog az üdvözült ember lelkén,** mint ahogyan a gyermek arca tudja hordozni szüleinek a vonásait: „tisztá anyja vagy apja ez a gyermek!” – mondják–, úgy **Isten gyermeke is a Mennyei Atya dicsőségét fogja hordozni!**

A fizika világában ismerős az öngyulladás jelensége: amikor egy éghető anyag eléri a gyulladási hőmérsékletet, akkor lánggra lobban. **Isten is úgy alkotta meg az emberi lelket, hogy amikor Ő bevezeti a mennyei haza meleg miliójébe, az isteni szeretet lobogásába, akkor lánggra lobban.** Nem önmagától, nem az ő természete jellemzőjeként, hogy elérje a gyulladási hőmérsékletet, az öngyulladás fokát; hanem **Isten szeretetének** – mondjuk így: – **tüzes kemencéjében lobban lánggra. Isten az, Aki a lángot az üdvözült lélekben fellobbantja.** A *Zsidókhöz írt levélben* ezt olvashatjuk Istenről: *A mi Istenünk emésztő tűz* (Zsid 12, 29). Amikor az ember a mennyei hazában Isten dicsőségéből részesedik, akkor ezt a dicsőséget kapja, akkor Isten belső életéből részesül.

Mózes – aki nemcsak *az el nem égő csipkebokor lángjában* (vö. Kiv 3, 3), hanem *a Sínai-hegy csúcsán* is találkozott *az isteni Tűzzel* (vö. Kiv 20, 18), – az egyiptomi kivonulás alkalmával így énekelt: *Uram, bevezeted és örökséged hegyére költözteted népedet, erős lakhelyedre, amelyet Te építettél* (Kiv 15, 17). Az ember tehát nem a maga erejéből – nem a maga cselekedetei jutalmául lesz az isteni dicsőség részese, bár **kell az előkészület a mi részünkről is,** mintegy kiszáradni, ahogyan a kiszáradt fa hamarabb lánggra gyullad; megtisztulni a bűnök nedvességétől, negatív hatásától –, hanem sokkal inkább Isten az, Aki választottjait a mennyei örökségbe költözteti. A mennyei lakhelyre viszi, amelyet csak Ő tudott megépíteni, mert a mennyországi boldogság nem más, mint az Istenben való részesedés. **A mennyországi dicsőség nem más, mint Isten dicsőséges életével betöltődni.**

Carlo Coretto, a Boldog Charles de Foucauld közösség elöljárója mondja: **„Isten örök életében részesedni azt jelenti: az ember bekapcsolódhat Isten örök szeretetébe ajándék gyanánt!”** Ez a bekapcsolódás már itt a földön elkezdődött a keresztség által, és bontakozik

egészen az örökkévalóságig, amikor áttetszik, **átragyog rajtunk a megkereszteltség kegyelme, az istengyermekség kegyelme, az örökre Istenhez kapcsoltság ajándéka.**

A mennyországban a kiválasztott lélek így részesedik Isten örök életében, mint aki Isten örök szeretetében bekapcsolódhatott a keresztség által, a kiválasztottság által Isten életét kapta. Izajásnál, a prófétánál még így beszélt az Úr: *Napról napra keresnek, mint olyan nemzet, amely az igazsághoz szabja tetteit, és nem hagyja el Istenének törvényeit* (Iz 58, 2). A mennyországban pedig Isten így nyilatkozhat: „Most már megtaláltak, mert olyanok, akik az igazsághoz szabták a tetteiket, akik nem hagyták el az én törvényeimet, akik már itt a földön csatlakoztak gondolataikkal, cselekedeteikkel az én isteni életemhez, az én törvényeimhez, és ezért én a mennyei boldogságban részesítem őket. Ez lesz az ő nagy dicsőségük.

Az ember tehát itt a földi életben Istent tekintetbe vette, vagy más szóval: Istenre tekintett a gondolataiban, a nézésében, a szavaiban és a cselekedeteiben. Az örökkévalóságban pedig Istent szemlélheti egész lényével. **A kicsi teremtmény be tudja fogadni a hatalmas nagy teremtő Istent!**

Szent Pál apostol is tudósít bennünket arról, hogy a mennyei hazában miképpen leszünk Isten dicsőségének részesei. Azt mondja: *Ennek az életnek a szenvedései nem mérhetők az eljövendő dicsőséghez, amelynek részesei leszünk* (Róm 8, 18). Amikor a földi élet után az ember kiszabadul a báb-állapotból, már a pillangó sem csúf hernyóként, hanem gyönyörű lepkeként ragyog rajta a napsugár; úgy **a földi élet szenvedései után a megdicsőült lélek valami új, csodálatos kibontakozást kap: átjárja Isten ragyogása! Az ember vonásai, mint a lepke szárnyának az alakzata, mintája ragyognak, és visszatükrözik az örök isteni napfényt.** A pillangó is szívesen elidőzik a napsütés ragyogásában. Az örökkévalóságban majd mi is szüntelenül kapunk életerőt az örökkévaló Isten ragyogó fényességéből. Ahogyan a napsugár átjárja a napsütkérező pillangót, vagy embert, úgy még inkább **Isten dicsőségének a sugárzása élteti az üdvözült embert.** A pillangó csak ösztönösen keresi a napfényt, **az ember tudatosan vágyódik megfürödni ebben az isteni ragyogásban.** De mindez nem teljedne be, ha a pillangó számára nem lenne nap, amely ontja a sugarát, melegét, illetve ha az üdvözült ember számára nem lenne **Istennek ez a ragyogó tüzes jósága, amellyel élteti az embert, kibontakoztatja emberi mivoltát. Isteni milióbe emeli bele az embert.**

Most csendben napsütkérezzünk Isten dicsőségének ragyogásában! Próbáljuk egyre jobban befogadni ezt az isteni életerőt! Akkor majd mi egyre jobban részesedünk Isten dicsőségében.

II. Hogyan részesedik a kiválasztott lélek Isten dicsőségben, amikor eljuthat a mennyei hazába?

Ezt is Krisztustól tudjuk, mert Isten feltámasztotta Krisztust a halálból, és a mennyben jobbára ültette. Ezt az Egyház imádkozza a *húsvéti zsoltosmában a 6. vasárnap 2. esti dicséretében* (LH Hv. 6 II. ED. 1. ant.). **Ha Krisztus, a titokzatos test Feje ilyen nagy dicsőségre jutott, hogy a Mennyei Atya jobbán ülhet, akkor mindazok, akik Hozzá tartoznak, Vele lehetnek a Mennyei Atya jobbán!** Nem véletlenül hívja övéit az utolsó ítéleten is jobbára: „*Jöjjetek, Atyám áldottai!*” (vö. Mt 25, 34). Amikor a Mennyei Atya Krisztus emberségét így megdicsőíti, hogy a jobbára ülteti, akkor mindazok, akik Krisztushoz tartoznak, részesülnek ebben a dicsőségben.

A mennyei hazában a trónon ülő Istent az üdvözültek ezekkel a szavakkal imádják: „Ámen. Allelúja!” (LH. Hv.VI.vn.RD 3. ant.), vagyis az igenlés pecsétjét hitelesítésül kimondják, hogy méltó az Úr, az ég és föld Alkotója, ez az isteni Szeretetteljesség a mi dicséretünkre. Az **Ámen** szó nemcsak azt jelenti: **úgy legyen**, hanem azt is: **úgy van!** Tehát a vallomás rövid formája. **A teremtmény a mennyországban egész lényével megvallja Teremtőnek az Urat.** Isten gyermeke egész lényével megvallja: „**Isten Atyám, úgy van, ez a nagy Valóság! Ez az én Örömöm!**”

A lélek-menyasszony is ezzel a szóval imádjja isteni Jegyesét: „**Ámen! Valóban Te vagy az én Uram, üdvözítő Istenem, jóságos Jegyesem!**”

János az apokalipszis látomásaiban hallotta: *Minden teremtmény a mennyben, a földön, a föld alatt, és a tengerben levőkkel együtt ezt mondta: „A trónon ülő Istennek és a Báránynak áldás, tisztelet, dicsőség és hatalom örökkön-örökké!” A négy élőlény így felel: „Ámen!” A vének pedig leborultak és imádták* (Jel 5, 13-14). **Az üdvözültek magatartása a hódolat, Isten Fölsége előtti leborulás, az Isten dicsőségétől való meghatódottság.** Megilleti, megérinti őket Istennek ez a hatalmas mivolta, Aki előtt állhatnak, Akinek a jobbján ott lehetnek!

Akkor hangzik fel a másik szó, amelyet a liturgiában is használunk: **Allelúja!** Vagyis Allelu Jahu héber szó. **Jézus is, és az apostolok is használták, és a liturgiában azóta is megmaradt ez az istendicsőítő felkiáltás.** Allelu azt jelenti: **dicsérjétek Jahut, Jahvét, Istent!** Allelu Jahu – ezt **szüntelenül zengik a mennyei boldogságban élők: – Dicsérjétek Istent! Kijár nekik a dicséret!** Mi, akik ott lehetünk Vele, részesedhetünk ebben a nagy, isteni dicsőségben.

Szent Pál apostol még a földön zárandokló keresztény testvérekhez szól, amikor így tanít: *Mivel a hit révén megigazultunk, békében élünk Istennel Urunk, Jézus Krisztus által. Átala jutottunk a hitben a kegyelemhez, amelyben élünk, és dicsekszünk reménységgel, hogy az isteni dicsőség részesei lehetünk* (Róm 5, 1-2). Amikor azonban **az örökkévalóságba jutva a hit átalakul látássá,** és a remény kibontakozik birtoklássá, mert az üdvözült lélek eléri azt, Akiben reménykedett; akkor már a szemlélés, vagyis **Isten nézése és szeretése lesz az a mód, amely által örök békességben élhetünk Istennel.** Szent Pál nagyon hangsúlyozza, hogy ezt **a mennyei békét Urunk Jézus Krisztus által kapjuk.** Vagyis azt a Jézust, Akit a Mennyei Atya küldött Krisztus gyanánt, azaz Messiás gyanánt, Akit mi elismertünk Urunknak; Ő szerzi meg nekünk a **mennyei életet. Jézus az Út, az Igazság és az Élet** (Jn 14, 6). **Jézus az, Aki által mi a Mennyei Atyához juthatunk.** Jézus az, Akiben élhetünk, mert Jézusban a Mennyei Atya, a Fiúisten és a Szentlélekisten élete revelálódik számunkra is. Isten az Ő szentháromságos életét az Ő megtestesült Szent Fia által nyilatkoztatta ki nekünk. A mennyei hazában már nemcsak a reménységgel dicsekedhetünk, hogy majd *az isteni dicsőség részesei leszünk,* ahogyan Szent Pál mondta; hanem **a mennyei dicsőség megélése tesz bennünket örökre boldoggá. Isten ajándékából részesedhetünk az Ő dicsőségében!** (Vö. Róm 5, 2).

Isten emberei itt a földön a mennyország Istenétől megígézett élnek. Megragadja szívüket a szentháromságos egy Isten mérhetetlen Fölsége. **A szent szerzetesek és remeték a keleti és a nyugati egyházban mind-mind ezt az isteni életet keresték, és boldogok voltak, amikor megtalálhatták már itt a földön. De még inkább az a boldogság éltette őket, hogy a mennyországban kibontakozik számukra ez az isteni élet.**

Hierotheos Vlachos, az ortodox archimandrita idéz egy ortodox szentet, Palamas Szent Gergelyt: „Az apostolok szeme először a Szentlélek erejéből átalakult, mert meglátták a

teremtetlen Fényt a Tábor hegyen, vagyis Isten dicsőségét (vö. 2 Pét 1, 17). E fény előtt vakok azok, akik csak a természet szerint látnak. Ezt a **teremtetlen Fényt csupán azok tudják felfogni, akiknek látása átalakult a Szentlélek által. Tehát ők megváltoznak**, és e változás következtében **képesek látni a Láthatatlant, Istent!** Halandó emberi természetünk Istentől kapta ezt az Igével való egység révén.” (*Egy éjszaka a szent hegy sivatagjában*, 44-45. oldal).

Mi ez a változás, amelyről **Palamasz Szent Gergely** szól, amely által halandó emberi mivoltunk látást kap? Talán így lehetne megfogalmazni: **az ember kimegy önmagából, és bemegy Isten világába. Az Istennel való egység az, amely képesít bennünket erre a belső látásra**, amely nem a testi szemmel történik. A megváltozás abban mérhető le, hogy az ember hogyan tekint Istenre: Itt már a teljes meghódolás, az Isten előtti leborulás élménye dominál. **Isten életében való részesedés öröme tölti be az embert.** Ha a Jézus-imában kérte: – *Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!* – itt már a szíve örvendezve magasztalja Istent, és így szól: *Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, szeretlek Téged teljes szívemből, mert Te előbb szeretted engem!* (1 Jn 4, 19).

A lélek-menyasszony a mennyei üdvösségben még inkább tudja, hogy kicsoda számára Jézus. Boldogan vallja isteni Urának. Boldogan vallja a Mennyei Atya Fiának. Micsoda hatalmas kitüntetés az élő Fia hitvesének lenni! Micsoda **felmagasztalása az emberi léleknek, hogy Istent az ő Urának mondhatja!** *Uram Jézus Krisztus, élő Isten Fia!* – micsoda szerelmi vallomás van ezekben a szavakban!

Az ember szívesen megvallja a szeretetét a másik iránt, mert ezzel nemcsak ő maga lesz gazdagabb a szeretetben, hanem a másikkal is közli a szeretetét. Amikor a lélek-menyasszony azt mondja: „Szeretlek Téged teljes szívemből!”, akkor ezt nem a maga erejéből mondja, hanem a Szentlélek erejéből. *Senki sem mondhatja: „Jézus az Úr”, csak a Szentlélek erejével!* (1 Kor 12, 3). A mennyországban egy örökkévalóságon át zeng a lélek-menyasszony szívéből a vallomás: „Szeretlek Téged teljes szívemből! **A Szentlélekben szeretlek Téged egész lényemmel, isteni jó Uram!**”

Amikor a szív örül, akkor énekel. A zsoltárban így nyilatkozik az Isten dolgait ismerő Zsoltáros: *Aki az Úrban bíz, azt Ő szeretettel veszi körül. Igazak, vigadatok és ujjongatok az Úrban, örvendjen minden tiszta szív!* (Zsolt 31, 10-11). A mennyországi életben az Isten dicsőségében részesült lélek örvendezve énekel. Akkor már így zengheti a Jézus imát: *Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, szeretlek Téged teljes szívemből!* Zengjük együtt még egyszer! Az ilyen vallomásra Isten az Ő teljes szentháromságos mivoltában reagál:

A Mennyei **Atya** azt mondja: „Kicsiny teremtményem!”

A **Fiú** így nyilatkozik: „Az Atyának velem egy gyermeke!”

A **Szentlélek** pedig azt mondja: „Egész lelkemmel szeretlek téged az Atyában és a Fiúban!”

A teljes Szentháromság árad bele annak a lelkébe, aki megvallja Jézusnak: *Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, szeretlek Téged teljes szívemből!*